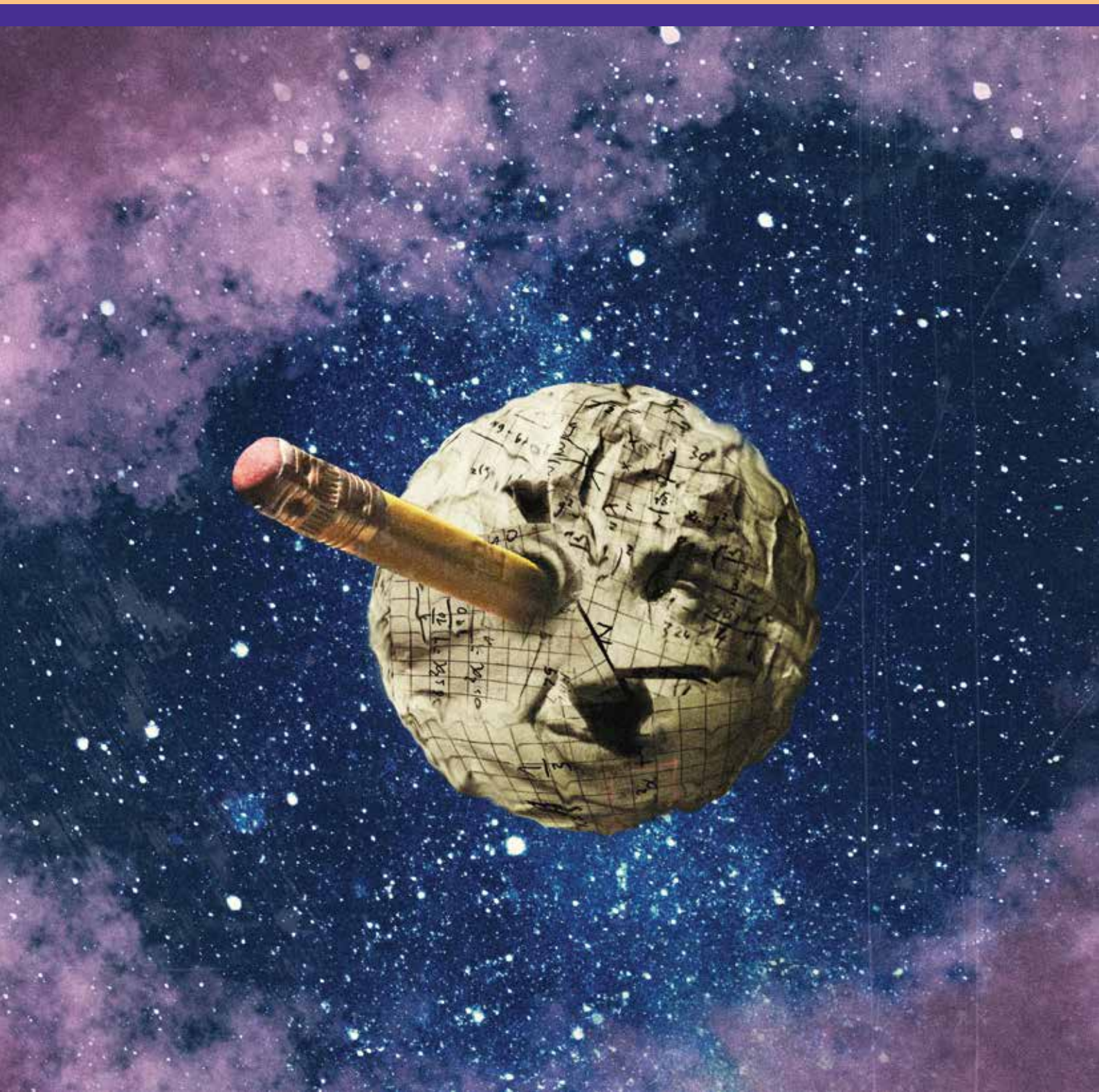

TRET' ŠTUK

ŠOLSKO GLASILO GIMNAZIJE ŠKOFJA LOKA

Šolsko leto 2021/22

GIMNAZIJA

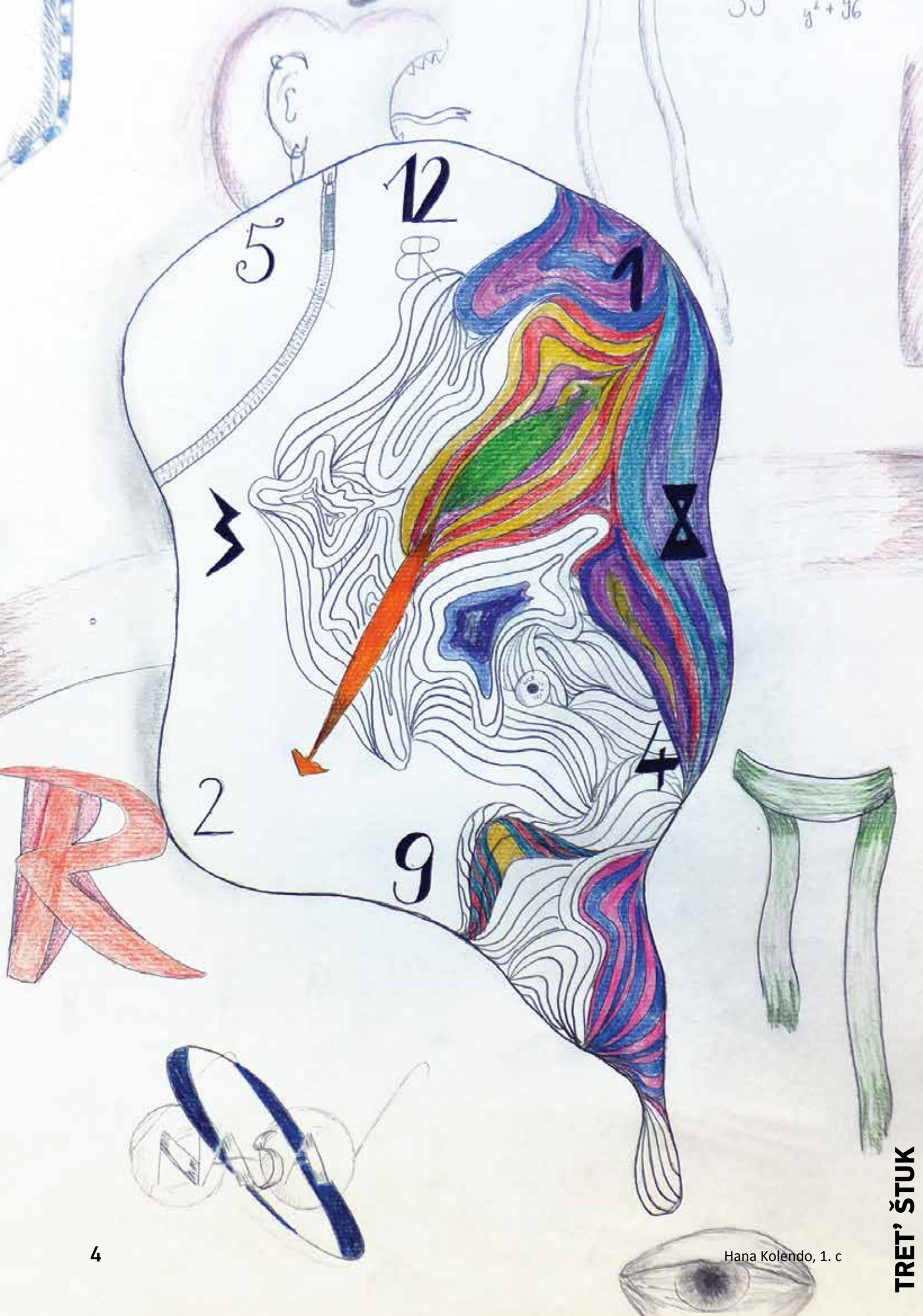

ŠKOFJA LOKA

Vsebina

- 5 Glasilu na pot
- 6 Pogovor z Borutom Pahorjem
- 8 Najdijakinja Slovenije Tjaša Rupar
- 10 Simon Trusseвич, predsednik DOS
- 12 Maturant Lan Mohorič Bonča
- 14 Eksurzija klasikov v Rim
- 16 London, kot ga vidim jaz
- 18 Družbi, ki je ne zanimajo mladi,
ni mar za prihodnost
- 20 Z begunci in proti njim
- 22 Vonj po knjigah
- 24 Pesmi
- 28 (še zadnji) Ermanovi ocvirki
- 30 Dijaška šolska skupnost

Glasilu na pot

Včasih res ni lahko biti učitelj slovenščine. Če učiš slovenščino, se nekako pričakuje, da znaš recitirati in režirati, da globoke stihe in zanimive citate stresiš iz rokava, da mimogrede napišeš prigradnice verze in imaš na zalogi vsaj kakšno lastno ljubezensko pesem, če že ne izbora poezije za zbirko enkrat v prihodnosti. Slavisti naj bi imeli vedno čas, da v kakšnem besedilu samo na hitro popravimo vejice ... spotoma pa še vse ostale napake. Dijake pripravljamo na tekmovanja, sodelujemo pri prireditvah na šoli in v različnih projektih. Ob vsakodnevem šolskem delu pa lahko profesorico slovenščine doleti še dokaj absurdna situacija, da postane mentorica uredništva šolskega glasila, čeprav uredništvo sploh ne obstaja, saj v njem ni nobenega dijaka.

Moja povabila k sodelovanju pri izdaji šolskega glasila Tret' štuk so namreč naletela na gluha ušesa. Vabilo, okrožnica, še eno vabilo, še ena okrožnica ... – vse je žal šlo mimo vas. Tako je pred vami glasilo, ki ga boste, upam, prebrali, ob tem pa razmislili, kakšen šolski časopis si želite, da bo že v naslednjem šolskem letu plod vaših interesov in želja, vaše iskrivosti in vaših pogledov na svet.

V glasilu, ki je imelo delovni naslov Mladi in ..., boste torej lahko našli nekaj poročil o dogodkih na šoli, ki smo jih skušali osvetliti malo bolj poglobljeno. Spomnili se boste, kaj vse je za vas pripravila dijaška skupnost. Ob filmu Futura so prvošolci razmišljali o svojem odnosu do družine, šolanja, prihodnosti – zbrali smo nekaj njihovih zapisov. Zanimivi sta nekoliko drugačni doživetji Londona in Rima. Pred odhodom s šole smo ujeli enega vidnejših četrtošolcev, Lana Mohoriča Bončo, katerega dela lahko občudujete tudi v likovnem delu glasila. Objavljamo intervju z naj dijakinjo Slovenije Tjašo Rupar. Uživali boste lahko tudi v odličnih literarnih prispevkih naših dijakov ter duhovitih izjavah vašega profesorja.

Zahvaljujem se vsem, ki sem vas pocukala za rokav in ste se odzvali s svojimi prispevki. Upam, da bo letošnja izdaja glasila spodbudila tudi druge dijakinje in dijake, da se boste prihodnje leto trumoma odločili za sodelovanje pri Tretjem štku – mimogrede, zanj dobite tudi ure OIV. Javite se lahko že danes, začnemo pa 1. septembra.

Vabim vas k branju.

Irena Florjančič, prof.

POGOVOR „MLADI IN EVROPA“

z Borutom Pahorjem

V ponedeljek, 14. 3. 2022, smo imeli na Gimnaziji Škofja Loka poseben obisk, in sicer predsednika Republike Slovenije g. Boruta Pahorja. Prireditve smo v živo spremljali dijaki 3. letnika, ostali pa so lahko gledali neposreden prenos preko spleta. Tematika pogovora je bila „Mladi in Evropa“. Predsednik je poudaril, da imamo kot prebivalci Evropske unije veliko privilegijev. Bogatijo nas kulturne, jezikovne in druge razlike, ampak na to ne smemo gledati kot na talilni lonec, kot ga poznamo v Ameriki, pač pa kot na kulturni mozaik, ki je nastal v upanju na boljše, lepšo in mirnejšo prihodnost. Poudaril je, da v demokraciji lahko najdemo zatočišče za mir in varnost v evropski skupnosti.

GIMNAZIJA ŠKOFJALOKA

G. Pahor se je že v uvodnem nagovoru dotaknil trenutno najbolj aktualne teme – vojne v Ukrajini. Obsodil je rusko agresijo in izrazil razočaranje nad ruskim predsednikom Vladimirjem Putinom, s katerim se poznata že desetletja, ter zatrdil, da je Rusija v očeh mnogih izgubila svoj moralni ugled. Poudaril je izjemen interes slovenske skupnosti, da po svojih najboljših močeh skrbimo za obstoj Evropske unije – naše širše domovine.

Povedal nam je, da je diplomiral na današnji Fakulteti za družbene vede, na oddelku za mednarodne odnose. V času študija in v svoji politični karieri se je ukvarjal z vprašanjem vojne in miru; ali je vojna neizogiben pojav v človeški naravi ali je mogoč trajen mir? Rekel je, da so vse to sicer naše skrbi, ki pa niso na naših ramenih, ampak na ramenih vodilnih, ki jim zaupamo in smo jih prav zato postavili vodstvene položaje. Uvod je sklenil z mislijo, da mlad človek kljub aktualnemu dogajanju mora sanjati in si izbrati svojo pot v skladu s svojimi interesi.

Sledila so vprašanja dijakov. Prvo je bilo vprašanje o položaju Slovenije v vojni v Ukrajini. Slovenija tja ne pošilja svojih vojakov, pač pa znatno, v skladu z možnostmi, pomaga z vojaško opremo, v sodelovanju z Evropsko unijo pa z veliko finančno pomočjo. Kot vrhovni poveljnik vojske je zavrnil željo ukrajinskega predsednika Volodimirja Zelenskega, da bi z zračnimi in kopenskimi silami zaščitili zračni prostor nad Ukrajino. Razume sicer razočaranje predsednika Zelenskega, vendar pa meni, da bi s tem šli korak predaleč. Izpostavil je, da se bitka, prej kot na bojišču, dobi v katedrali duha, in da smo tudi slovensko osamosvojitveno vojno dobili zato, ker smo imeli zanjo moralno opravičilo. Če bi NATO posegel v vojno v Ukrajini, bi brez prave podlage posegel v suvereno državo in svet bi zapletli v tretjo svetovno vojno. Pogovor se je tudi nadaljeval s temo o Ukrajini in beguncih. Predsednik meni, da je treba zagotoviti varen prehod vseh in pomagati v skladu z razpoložljivimi humanitarnimi kapacitetami in zmožnostmi. Ob tem je pohvalil slovenske prostovoljce, ki srčno in s človečnostjo pomagajo ljudem v nesreči.

Dotaknili smo se tudi tematike o oteženem zaposlovanju mladih na področju, za katero so se izobraževali. Predsednik podpira subvencije mladim za lažji prehod v odraslost in iskanje prve zaposlitve ter meni, naj pri svojih ambicijah sledijo svojemu talentu in srcu. Je pa izpostavil tudi dejstvo, da ljudje zaradi izjemnega tehnološkega razvoja in digitalizacije hitro menjajo delovna mesta in s tem ustvarjamo nova. Uspešni bodo tisti, ki se bodo najbolje prilagodili spremembam in bodo „zgrabili“ priložnosti, ki se jim bodo ponudile na trgu dela.

Zanimalo nas je tudi vprašanje, kako naj se mladi spopadamo z inflacijo. Naš ugledni gost je pojasnil, da inflacija sicer v ljudeh vzbuja nezaupanje, vendar se ne more reševati na ravni posameznika in države. V pričakovanju volitev se je porodilo tudi vprašanje, kako privabiti mlade na volitve in jih vključiti v politiko. Gospod Pahor meni, da bomo mladi šli na volitve, ko bomo čutili, da moramo nekaj spremeniti. „Voliti je pravica vsakega posameznika, ne njegova dolžnost,“ pravi. Za konec smo se dotaknili militarizacije Slovenije in Evrope; je to res pravi način za mir in varnost na kontinentu? Kot vrhovni poveljnik vojske ne podpira nevtralnosti države in meni, da je demilitarizacija „morda plemenito, a naivno razmišljanje“, da utegne priti do vojne in da mora biti Slovenija oborožena in pripravljena.

Pogovora se je udeležil tudi predsednik Dijaške organizacije Slovenije Simon Trussevich, ki je pohvalil izvedbo prireditve.

Hana Oblak, 3. e

Naj dijakinja Tjaša Rupar:

"Pomembnejša od uspeha je pot,
po kateri pridem do njega"

TRET' ŠTUK

Srečamo se na razpotju med Crngrobom in Pevnim, kjer sicer poteka njena vsakodnevna tekaška pot. Pomaha nama s širokim nalezljivim nasmeškom, čeprav je to soboto do popoldneva opravila že vse šolske in domače obveznosti, prebrala knjigo za bralno verigo in odtekla nekaj deset, kot jim pravi, sproščujočih kilometrov. Tjaša Rupar je zaprisežena športnica, dijakinja in ljubiteljica svežega zraka, njena prizadevnost pa ji je v letošnjem šolskem letu prinesla tudi naziv Naj dijakinje, ki ga podeljuje Dijaška organizacija Slovenije. Za sabo ima že nekaj intervjujev za lokalne časopise, tokrat pa bo svojo izjavo prvič podala tudi za naše šolsko glasilo.

Naziv Naj dijakinje podeljujejo le najbolj vsestranskim in uspešnim srednješolcem v Sloveniji. Kaj to priznanje pomeni tebi?

Pred prijavo tega naziva sploh nisem poznala, predlagal me je učiteljski zbor na šoli. Prijavnico in potrebno dokumentacijo sem jasno zbirala šele zadnji teden in prijavnico komaj oddala do roka. Nisem verjela, da imam za zmago na izboru kakršnekoli možnosti, nato pa sem med novoletnimi počitnicami dobila sporočilo, da sem bila izbrana kot Naj dijakinja leta. Ob uspehu sta me preplavila navdušenje in veselje, ki sem ju najprej delila s prijateljicami. V februarju je sledila podelitev nagrad na ministrstvu, po dogodku pa nas je Dijaška organizacija Slovenije v sproščenem vzdušju povabila tudi na kosilo.

Vstop v gimnazijo je za vsakega osnovnošolca velika življenjska prelomnica. Kako si svojo odločitev sprejela ti in ali bi po treh letih obiskovanja škočjeloške gimnazije kaj spremenila?

Sem človek, ki se odloča v zadnjem trenutku in ne razmišlja preveč vnaprej. Nič drugače ni bilo niti ob vpisu na gimnazijo. Najprej sem se želela vpisati na Gimnazijo Kranj, ampak sem nato pristala na škočjeloški gimnaziji, česar jasno ne obžalujem. Odločala sem se med naravoslovnim in športnim oddelkom, nato pa sem en dan pred rokom za oddajo vpisni obrazec prepisala od takratne sošolke in spraševalke v današnjem intervjuju, Pie. (smeh)

So se v tem času tvoji interesi spremenili, se še najdeš v naravoslovju?

Predvsem manj tekmujem, tudi popoldneve izkoriščam drugače. Veliko vlogo pri spremembi načina življenja je imela karantena, ko sem za popestritev vsakdana odkrivala še druge aktivnosti. S šolskimi obveznostmi se pretirano ne obremenjujem, delo pa opravljam redno in sproti.

Odličen šolski uspeh zahteva veliko truda, nekateri to povezujejo celo z žrtvovanjem družabnega življenja, celodnevni sedenjem za zvezki in pomanjkanjem hobijev. Ali meniš, da obstaja način, kako vse naštetu razporediti v učinkovit, dijaku prijazen, urnik?

Ne priporočam učenja zadnji dan pred testom, saj razporejanje obveznosti dijaku zagotovo olajša življenje in ga vsaj v določeni meri razbremeni, čeprav meni to na žalost ne uspeva prav pogosto. Moj vsakdanjik določata predvsem dve dejavnosti, pouk in treningi, ki imata stalen urnik, ostale šolske obveznosti pa večinoma opravi pred treningom. Sicer vedno najdem čas tudi za druženje s prijatelji; če vam ob koncu tedna ostane kakšna karta za koncert, jo z veseljem kupim. (smeh)

Ali meniš, da so rezultati, ki jih dosegaš na najrazličnejših področjih, pogoj za tvojo osebno srečo?

Rada si ustvarjam pestro življenje, pri tekmovanjih pa me bolj kot rezultati sami privlači pridobivanje znanja in ljudi, ki jih v tem procesu spoznavam. Uspeh je zame hipna potrditev, da sem nekaj naredila dobro, čeprav menim, da je pomembnejša pot, po kateri do tega rezultata pridem.

Že osem let redno treniraš atletiko. Je tek zate v tem času postal način življenja?

Vloga športa v mojem življenju se spreminja iz dneva v dan. Pride obdobje, ko se treninga res veselim, in takrat tek postane moj hobi, kar zagotovo odtehta dni, ko energije primanjkuje in tečem zgolj iz rutine in nuje. Tudi sicer se v mojem življenju vse vrti okoli teka, ki mu prilagajam obroke, urnik, domače delo ...

Mnogi dijaki se v času šolanja spopadajo s pomanjkanjem motivacije. Kaj je tisto, kar tebi pomaga pri brezskrbnem opravljanju šolskih obveznosti?

Motivacije nimam vedno na pretek, me pa k delu spodbuja časovna stiska, saj se zavedam, da iskanje izgovorov ne prinaša rezultatov. Pogosto se začnem učiti brez predhodnega razmišljanja, prepustim se toku in si ustvarim zanimanje za snov, nato učenje po več ur skupaj ni več težava. Rutino rada prekinem s treningi, ki me motivirajo, da šolske obveznosti opravi pravočasno, ob koncu tedna pa si novega zagona rada nabere ob dobri glasbi s prijatelji.

Kaj je po tvojem mnenju recept za sproščeno najstniško življenje? Kako se s stresom spopadaš sama?

Skozi leta sem preko vseh tekmovanj prišla do točke, ko želim dati vse od sebe in doseči najboljši možen rezultat, a se obenem ne obremenjujem z izidom, zavedam se namreč, da bo možnosti še dovolj. Na tekmovanje se odpravim sproščena in brez pritiska, vsekakor pa vedno sledim načelu, da je najpomembnejše uživati. Seveda pri šolskem delu tudi mene kdaj doleti časovna stiska in posledično panika, ki jo rešujem tako, da si vzamem premor za ukvarjanje s stvarmi, ki me veselijo.

V našem razredu te poznamo kot energično in nasmejeno osebo. S kakšnimi ljudmi si rada obkrožena v prostem času?

V splošnem sem rada obkrožena z živahnimi ljudmi, ki se radi zabavajo in s katerimi se lahko sproščeno pogovarjam. Kdor me pozna, zagotovo ve, da rada govorim. Hkrati se mi zdi pomembno, da sem vključena v več različnih aktivnosti, druženje je namreč tisto, ki me najbolj od vsega polni z energijo.

Imaš morda kakšno zanimivo anekdoto iz svojega življenja, ki bi jo rada delila z bralci?

Trenutno se kakšnega smešnega pripetljaja iz vsakdanjega življenja se spominim, za deljenje prigod iz šolskih klopi pa bom raje počakala do konca gimnazije. (smeh)

Kakšni so tvoji načrti po končani gimnaziji? Si morda že izbrala študijski program, na katerega se boš prihodnje leto vpisala?

Dokončne odločitve o študijski poti še nisem sprejela, se pa nagibam k izbiri naravoslovne smeri s poudarkom na praksi. V splošnem se mi zdi pomembno, da stremimo k začetnim ciljem, a hkrati ohranjamo miselnost, da je najbolje živeti vsak dan posebej. Tako lažje ostajamo sproščeni in sproti uživamo v drobnih trenutkih sreče, za katere bi bili sicer prikrajšani.

Aljaž Bokal in Pia Vrečko, 3. a

Simon Trussevich

PREDSEDNIK DIJAŠKE ORGANIZACIJE SLOVENIJE

GIMNAZIJA ŠKOFJA LOKA

Simon Trussevich je simpatičen osemnajstletnik, ki se zelo rad ukvarja s politiko. Trenutno je predsednik Dijaške organizacije Slovenije, v šolski politiki pa je bil dejaven že pred tem. V četrtek, 13. 1. 2022, se je virtualno udeležil okrogle mize na Gimnaziji Škofja Loka. Iz pogovora sem o njem izvedela veliko zanimivih podrobnosti udejstvovanja v šolski politiki, na koncu pa smo nekako prišli tudi do njegovega najljubšega sira, ki je, mimogrede, edamec.

Simon pravi, da se je s politiko začel ukvarjati zaradi mentorjev, ki so ga podpirali v njegovih podvigih. Že v osnovni šoli je čutil podporo in politika ga je že takrat zanimala. Zelo je dejaven na socialnih omrežjih, kjer največkrat deli politične vsebine, saj se mu zdi, da na platformah, ki jih uporabljajo mladi, ni dovolj teh vsebin iz ust mladih. Sam zagovarja mnenje, da lahko mladi spreminjamo svet: "Kdo drug, če ne mi." S starimi obrazi v politiki ima različne izkušnje, vendar se mu zdi, da se jih veliko zaveda, da je glas mladih glas prihodnosti. Meni, da bi starejši morali mladim dati priložnost in jim prepustiti mesta, kjer so starejši že dosegli vse, kar so lahko.

Za predsedovanje Dijaški organizaciji Slovenije se je odločil, ker se mu je zdelo, da je tukaj najkrajša pot za naslavljanje težav pristojnim. Najpomembnejša se mu zdi dobra ekipa, ki jo je sam oblikoval kar sedem mesecev. Všeč mu je tudi, da je funkcija popolnoma apolitična. Ni del nobene stranke, ne zagovarja nobene politične smeri in vedno se trudi delovati v dobro vseh dijakov v Sloveniji.

Simon je tudi ustanovitelj mnogih zanimivih in uspešnih projektov. Spregovorila sva o projektu, ki se je začel na Gimnaziji Bežigrad, potem pa se je razširil po Sloveniji. Projekt Future Minds 2050 je nastal, ker so se mladi želeli pogovarjati z ljudmi, ki jih navdušujejo. Ustanoviteljem se je zdelo pomembno, da starejši ponujajo svoje izkušnje, mladi pa v delovno okolje prinašajo novo energijo. Simonu se zdi pomembno, da ima vsak najstnik mentorja, ki ga spodbuja. Prav tako meni, da mora vsak posameznik imeti področje ali dejavnost, ki ga zares zanima, saj nismo vsi za vse.

TRET' ŠTUK

Njegov najljubši strokovni gost je bil Joc Pečičnik, najbolj iskren pa Jan Plestenjak. Prav iz pogovora s Plestenjakom se mu je vtisnil stavek: "Karkoli delaš, delaj s srcem, iskreno in z nekim resničnim pristopom."

Simon je z vsemi dejavnostmi izjemno zaposlen, a si vseeno zna vzeti čas zase, za prijatelje in družino. Svoj idealni prosti dan bi razdelil med šport v naravi, nekje v naši lepi državi, druženje s prijatelji in preživljanje časa z družino. Pravi, da med tednom pogosto prihaja domov pozno, zato rad med vikendom preživi cel dan z bližnjimi.

Na maturi si je za izbirna predmeta izbral ekonomijo in geografijo. Ekonomija se mu zdi pomembna, ker ga zanima podjetništvo in makroekonomija, geografija pa, ker se mu zdi dobra kombinacija družbene in naravoslovne narave predmeta. Namerava študirati pravo, saj meni, da študij nudi širši vpogled v različna področja in da se s takim študijem lahko znajdeš praktično kjerkoli.

Njegov vzornik na političnem področju je žal že pokojni Janez Drnovšek, ki ga doživlja kot moralno avtoriteto, saj je skozi leta ostal pošten, nepodkupljiv in zvest samemu sebi.

Sam se dosti ukvarja s šahom, ker se mu zdi odlična igra, za katero ga je navdušil njegov oče. Zdi se mu, da je

šah tista igra, pri kateri se lahko naučiš sprejemati kritične odločitve in tudi poraze, kajti teh je v življenju precej. Njegova vzornika sta Anatolij Karpov, med drugim tudi zaradi osebnostnih potez, in Magnus Carlsen, saj podobno kot on tudi Simon stavi na končnice.

Ko sem pogovor usmerila v prihodnost, je povedal, da bo naslednje leto najverjetneje ponovno kandidiral za predsednika DOS, pot po tem pa mu še ni znana. Čim dlje si želi ostati politično nevtralen, ko pa se mu bo zdelo, da je nabral dovolj izkušenj, pa se bo morda začel bolj udeleževati v slovenski politiki.

Na koncu smo poleg njegovega najljubšega sira izvedeli tudi, kaj bi s sabo vzel na samotni otok. Sam pravi, da je to zanj zelo težko vprašanje, saj je zelo družabna oseba. Ravno zaradi svoje družabnosti mu samotni otok ne bi ustrezal. Na koncu se je odločil za šah, veliko papirja in pisalo, da bi lahko kaj raziskoval.

Pogovor s Simonom je bil izjemno zanimiv in sproščen. Vesela sem, da se je odzval našemu vabilu, saj je bil kot gost navdušujoč. Mladi tudi radi izvemo kaj novega o človeku, ki nas predstavlja pred celotno Slovenijo.

Eva Družinec, 3. a

Zadnje dni lahko v avli občudujemo fotografsko razstavo maturanta Lana Mohoriča Bonča iz Železnikov, ki je ponosen lastnik ponija s tremi prestavami, rad posluša rock glasbo in pije črni čaj.⁺ Z njim sva se pogovarjali o prostem času in usklajevanju le-tega s šolanjem na gimnaziji.

MATURANT LAN MOHORIČ BONČA

V prostem času se ukvarjaš s fotografiranjem. Tvoja fotografija je tudi na naslovnici našega glasila. Bi nam zaupal, kako fotografije ustvarjaš in kje vse si že imel razstave?

Fotoaparati velikokrat vzamem s sabo, kamorkoli že grem, ker fotografiram precej impulzivno. V zadnjem času pa se precej ukvarjam s fotomontažami, kjer je potrebno več predhodne priprave. Ideje navadno dobim dokaj spontano, sicer na podlagi dogodkov iz vsakdanjega življenja, sanj, glasbe, filmov ... Nato si zamislim, kako bi ideja izgledala vizualno, in grem fotografirati različne elemente, ki jih nameravam vključiti v montažo. Včasih pa samo eksperimentiram s fotografijami, ki sem jih že naredil.

Razstavljaj sem že v Sokolskem domu, v Martinovi hiši, v Rdeči ostrigi, v galeriji v Železnikih in v gimnazijski avli.

Sodeloval si tudi v gledališki skupini. Kako bi opisal igranje in kako bi primerjal skupinsko delo z individualnim?

V prvem letniku sem igral v gimnazijski skupini Oder na stečaj, s katero smo igrali predstavo Hamlet v pikantni omaki, kasneje pa sem bil član gimnazijskega impro gledališča. Najboljši del gledališča mi je bilo druženje. S skupino smo se super ujeli in veliko presmejali. Pomnjenje besedila mi (za razliko od marsikaterih gimnazijskih snovi) ni povzročalo posebnih težav, večino sem si zapomnil na vajah.

Težko bi primerjal fotografijo in gledališče, saj sta precej različni področji. Skupinsko delo je v vsakem primeru bolj zabavno, saj vključuje druženje in smeh, individualno delo pa ponuja več svobode. Trenutno se več ukvarjam s fotografijo, čeprav marsikdaj pogrešam dneve v gledališki skupini.

Sam si tudi tabornik. Vaše geslo je "Z naravo k boljšemu človeku." Na kakšen način to geslo uveljavljaš in kako si ga razlagaš?

Izjemno rad preživljam čas v naravi, naj bo to med tekom ali na sprehodih, s taborniki, s prijatelji ... Ta čas mi omogoča, da za hip pozabim na skrbi, se oddaljim od ljudi in, če je treba, razmišljam. Svet, ki si ga ustvarimo ljudje, je zelo kompliciran, v naravi pa je vse bolj preprosto. Definitivno bi preživljanje časa v naravi priporočil vsem.

Kako usklajuješ prostočasne dejavnosti s šolo?

Nimam se za vzor usklajevanja prostočasnih dejavnosti s šolo. Rekel bi, da se z organiziranjem svojega časa in samokontrolo da narediti marsikaj. Osebnostno pa delujem precej spontano, zato mi samoorganiziranje povzroča nemalo preglavic. Večjo pozornost povzročam hobiem, ker me bolj izpopolnjujejo.

Glede na to, da zaključuješ gimnazijo, kje se vidiš čez pet let?

The future is uncertain ... Vedno sem hotel potovati po svetu, še posebej v tiste divje konce. Mogoče bom čez pet let živel z Aborigini ali Eskimi? Verjetno pa bom ostal v civilizaciji in tre-

O HOBIJIH ... IN TUDI MALO O ŠOLI

tjino dneva nekje služil denar, ki ga bom v naslednji tretjini porabil za hrano, stanovanje, položnice in kup materialne navlake.

Ali misliš, da ti bodo izkušnje, ki si jih pridobil s pomočjo hobijev, prišle prav?

Z vsem spoštovanjem do stavčnih členov, ogljikovodikov in integralov se mi vseeno zdi, da mi bodo izkušnje, pridobljene s pomočjo hobijev, v življenju prišle bolj prav kot te, ki sem jih pridobil znotraj šolskega sistema. Šolski sistem ti po mojem mnenju da ogromno razgledanosti (ki ni zanemarljiva!), na kateri pa lahko gradiš naprej s pomočjo samoiniciative.

In še za konec ... Ali imaš kakšen nasvet ali sporočilo za škočjeloške gimnazijce?

Za sendviče iz delikatese Trava se splača sprehoditi čez mesto, tudi če je malica dolga le eno šolsko uro.

Lanu se zahvaljujemo za zanimive odgovore in mu želimo veliko uspeha pri nadaljnjem študiju in ustvarjanju.

Eva Lavtitar in Zala Ločniškar, 1. a

Ekskurzija klasikov v Rim

Stari rek pravi, da vse poti vodijo v Rim. In tudi naša nas je popeljala v nekdanjo prestolnico slavnega rimskega imperija, ki je za čas svojega obstoja obsegal ozemlja okoli Sredozemskega morja, svoje lovke pa so Rimljani razširili celo do dežel Severne Afrike in Zahodne Azije. Nestrpni in polni pričakovanj smo se dijaki treh generacij klasičnega oddelka v zgodnjih jutranjih urah 22. aprila iz Škofje Loke podali na dolgo pričakovano pot proti italijanski prestolnici.

Odkrivanje zapuščine preteklosti smo otvorili z obiskom najmanjše državnice na svetu – papeške prestolnice Vatikan. Na trgu sv. Petra so nas iz vseh strani pozdravili mogočni stebri, ki objemajo elipsasto oblikovani trg. Po mnenju mnogih umetnostnih zgodovinarjev naj bi ti

predstavljali na široko odprte roke Rimokatoliške cerkve, ki vabi vernike. Pozornost nam je kmalu vzbudilo eno največjih in najbolj znanih renesančnih arhitekturnih umetnin, bazilika svetega Petra. V njeni notranjščini se nahajajo znameniti Vatikanski muzeji, eni največjih na svetu. Sledilo je samostojno raziskovanje bogate notranjščine bazilike, že na samem začetku Muzejev pa nas je prijetno presenetila Michelangelova slovita Pieta, edino delo, pod katerega se je italijanski mojster, oče marmornatega Davida, tudi podpisal.

Z „večnim mestom“ smo se поблиže spoznali skozi številne trge, kjer domujejo več stoletij stare dragocenosti, ki vsako leto, znova in znova, privabljajo turiste z vseh kotičkov sveta. Navonski trg z Berninijevo Fontano štirih rek, ki je navdihnila Robbov Vodnjak treh kranjskih rek v Ljubljani, in mogočni Panteon, ki je kljub svoji impo-

zantnosti deloval nekoliko utesnjeno med okoliškimi kasnejšimi gradnjami. Za piko na „i“ smo prvi dan rimskega popotovanja ovekovečili še z obiskom Fontane di Trevi, največjega baročnega vodnjaka v mestu, kamor smo za srečo, kot velja tradicija, vrgli kovanec.

Naslednji dan smo potovali še globlje v preteklost in začutili prestolnico, kakršna je bila v času starih Rimljanov. Za začetek smo se spustili več dvajset metrov pod zemeljsko površje in se sprehodili skozi Kalistove katacombe, poslednje domovanje številnih rimskih papežev. Iz temine smo se znova dvignili na površje in se iz oči v oči znašli z najbolj prepoznavnim simbolom mesta – rimskim Kolosejem. Široko odprtih oči smo se povzpeli na sam vrh amfiteatra, kjer so se med drugim bili krvavi spopadi med gladiatorji in divjimi zvermi ter tako zabavali rimsko ljudstvo. Koloseju je sledil ogled Konstantinovega slavoloka, svoje znanje rimske umetnosti pa smo še nadgradili z ogledom Maksencijeve bazilike in številnih rimskih forumov. Dan smo okronali z vzponom na enega od sedmih rimskih gričev, Kapitol, od koder se je razprostiral dih jemajoč pogled na mesto. Sledil je sprehod do ostankov nekdanjega Cirkusa Maximusa, starorimskega prizorišča konjskih dirk. Rimu smo pomahali v slovo – do naslednjic.

Naša italijanska pustolovščina pa se tukaj še ni končala – po Apeninskem polotoku smo se spustili še nekoliko nižje in prispeli v Neapelj. Če je bil drugi dan v Rimu zgodba o izjemnih dosežkih starih Rimljanov, zgodba o življenju, je bil vzpon na mogočni ognjenik Vezuv opomnik na katastrofo, ki je pustila črni madež v staroveški zgodovini. Z vrha vulkana se je razprostiral slikovit pogled na Neapeljski zaliv in otok Ischio, no, vsaj za tiste, ki smo se nanj povzpeli pred prihodom oblakov. Gosta koprena, ki je zajela krater vulkana, nas je opomnila na dan, ko se je speči velikan leta 79 našega štetja prebudil in pod seboj pokopal mesto Pompeje ter nič hudega sluteče ljudi zamrznil v toku časa. Ogled Pompejev in raziskovanje njegovih uličic nam je dalo vedeti, da kljub katastrofi mesto še zdaleč ni mrtvo – morda je od vseh ostalin starih Rimljanov še najbolj živo, zgolj vstalo iz večstoletnega spanca pod vulkanskim pepelom. Tako je kljubovalo toku časa in mu vztrajno kljubuje še danes.

V živo videti zapuščino starih Rimljanov, se sprehoditi po forumih, kjer so se nekoč zbirali politični veljaki, pa tudi čisto običajni plebejci, se povzpeti na ognjenik, ki je terjal toliko življenj, je nedvomno neprecenljiva izkušnja. Učne ure kulture in civilizacije pri pouku latinščine so tako pridobile nove razsežnosti, nove podobe, rimski cesarji, ujeti v marmornato bledih podobah samih sebe, so dobili nove, žive obraze. Če je verjeti reku, da prav vse poti vodijo v Caput Mundi, nas bo pot v prihodnosti zanesljivo še kdaj zanesla tja.

Nives Košnjek, 3. b

Amadej Zalokar, 2. b

TRET' ŠTUK

Amadej Zalokar, 2. b

London, kot ga vidim jaz

London je zagotovo svetovljansko mesto multikulturalnosti in raznolikosti, v katerem sem se, kljub njegovi enormnosti in mogočnosti ter dejstvu, da je osem milijonska prestolnica, počutila varno, predvsem pa prijetno. Štiridnevno ekskurzijo je zaznamovala vožnja s podzemno železnico, ki jo dnevno uporabi na tisoče ljudi. Vožnje so bile priložnost, da si priča najrazličnejšim, pogosto celo ekstravagantnim posameznikom, kar me je vsakič navdalo z mislijo, koliko različnih zgodb, misli, čustev, mnenj je skoncentriranih v enem samem vagonu. Opazovala sem, kako je čisto vsak izmed nas izjemen posameznik, ki predstavlja svojo identiteto in se s svojo podobo vključuje v družbo, ki je v Londonu pestra in vsaj na prvi vtis strpna. Eden izmed dejavnikov, da sem se v Londonu počutila tako sproščeno in prijetno, so ljudje, ki dajejo občutek, da so te veseli in da te sprejemajo z odprtimi rokami. Z nevsiljivim zanimanjem te vprašajo, kdo si in od kod ter te v primeru zbežanosti in zmedenosti v velikem in zapletenem muzeju nagovorijo z "darling".

Eno izmed območij, ki me je v Londonu najbolj fasciniralo, je Camden town, okrožje, ki izredno definira podobo Londona. To je območje alternativne kulture, središče punka, metala in drugih oblik alter glasbe in nasploh umetnosti. Tukaj so navdih za ustvarjanje našli mnogi glasbeniki, med njimi legendarna Amy Winehouse, za katero bi lahko rekli, da je tu zamrznjena v času, saj je dobila svoj spomenik, ki jo upodablja v njenem značilnem slogu in naravni velikosti. Prav tako ob predvajanju njene glasbe na ulicah veš, da tukaj ni pozabljena, nasprotno, s Camdnom utripa, raste in živi. Alternativnost in svobodomiselnost tega okrožja se zrcalita v lgbtq prehodih za pešce, trgovinah, ki prodajajo oblačila s podobami Frida Khalo, Che Guevare, Beatlov in drugih, ki so se borili za človekove pravice in mir. Camden se mi je v spomin vtisnil tudi zaradi svoje arhitekturne podobe, ki jo zaznamujejo predvsem pisane barve in zanimivi, ekscentrični, morda celo bizarni dodatki, kot so po ulici obešeni dežniki ali na zid pritrjene ogromne allstarke ...

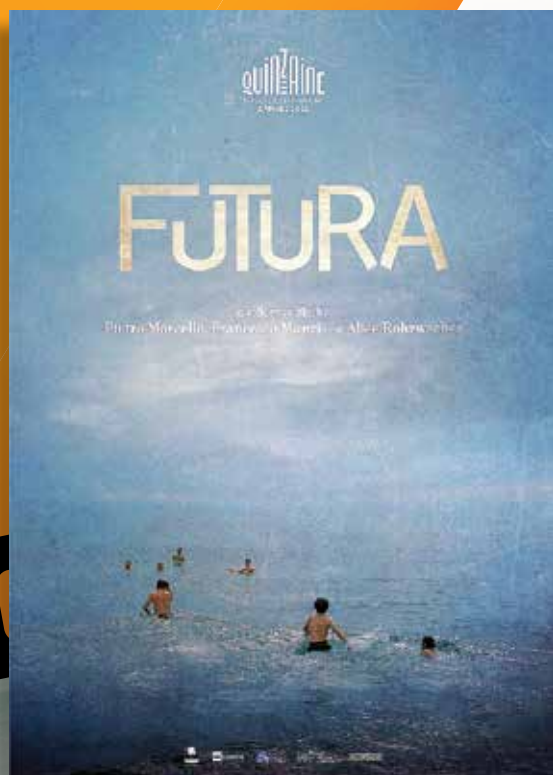
Vrhunec ekskurzije je zame predstavljala galerija Tate modern, ki je izredno pomembna umetniška institucija predvsem abstraktne umetnosti. V njej najdemo dela samih velikanov 20. stoletja oziroma obdobja moderne umetnosti, kot so Picasso, Dali, Matisse ... Že ob samem vstopu v stavbo dobiš vtis, da si vstopil v nek nov svet, v epicenter umetnosti, ki oddaja valove idej in najrazličnejših sporočil, te pa si vsak lahko interpretira na svoj način. Ob kateremkoli delu lahko stojiš več ur, saj vsaka podoba, obraz, celo barva v tebi prebudi neznane občutke, ki si jih skušaš pojasniti, a velikokrat ostane le pri tem – ne znaš priti do obrazložitve. A to je zame čar abstraktnosti. Tudi če nisi umetniški entuziast, te bodo bizarnost, absurdnost, celo grotesknost, a ob enem preprostost oziroma neka lahka enostavnost del zaobjele, da se boš mislim o tem, kar si videl, še nekaj časa težko izognil.

Dora Suljanović, 2. e

Družbi, ki je ne zanimajo mladi, ni mar za prihodnost

Dijaki 1. in 2. letnika so si v kinu Sora ogledali italijanski dokumentarni film Futura. V njem so mladi iz različnih delov Italije ter različnih okolij spregovorili o temah, ki določajo njihovo življenje – odnosih v družinah, šolanju, zaposlitvah, predvsem pa o svojem pogledu na to, kakšna bo njihova prihodnost, s tem pa tudi prihodnost italijanske družbe. Naši dijaki 1. a, 1. c in 1. š so se na razrednih urah pogovarjali o podobnih temah, ki zadevajo tudi mlade v Sloveniji. Objavljamo nekaj njihovih misli.

Kako gledate na izbiro poklica pri 15 letih?

Seveda nas večina pri petnajstih letih ni še pripravljena na tako pomembno odločitev, kot je izbira poklica. Pritisk nam predstavlja izbrati pravo smer, ki naj bi nas veselila še dolga leta. Ni problem najti nekaj, kar te veseli, temveč je težava v trajnosti tega zanimanja. Lahko se namreč zgodi, da po vseh letih truda, učenja in dela ugotovimo, da nam izbrana smer sploh ni več tako zelo všeč, kot smo si zamislili. Da pa bi začeli znova, s popolne ničle in tvegali, da se stvar ponovi? Je pa že lažje malce potrpeti ...

Zdi se nam, da je danes na voljo dovolj šol, da vsak zase najde nekaj primerne. Kljub temu je za veliko mladih odločanje ob nadaljnjem šolanju pri 15-ih letih prezgodaj. Vpliva namreč na izbiro študija oz. kasneje službe. Marsikdo se odloči napačno in to lahko na njegovo življenje negativno vpliva ter je zato nesrečen.

Kaj vam pomeni denar?

Denar nam lahko pomaga pri sreči v življenju, saj ne moreš biti srečen, če nimaš zadovoljenih osnovnih življenjskih potreb, kot so na primer hrana, streha nad glavo ...

Kaj je pogoj za zadovoljstvo v življenju?

Po našem mnenju na to, da je človek v življenju zadovoljen, najbolj vpliva to, da dela to, kar ga veseli, da se počuti ljubljenega in da živi v dobrem okolju.

Bi živeli v domovini ali tujini?

Mislimo, da smo v tujini lahko uspešnejši kot v Sloveniji, saj je tam več pomembnih korporacij, šol ... Vendar pa tudi Slovenija lahko ponudi veliko, na primer dobro izobrazbo in službo, s katero smo lahko zadovoljni, seveda pa tudi dom.

Kaj pričakujete od učiteljev?

Učitelji mladih ne razumejo vedno in velikokrat od njih preveč pričakujejo ter jim ne prisluhnejo dovolj. Od učiteljev pričakujemo, da nas vzgajajo in podpirajo še na drugih področjih kot naši starši ter nam nudijo pomoč in podporo pri raziskovanju sveta in samih sebe.

Sta dve bolj opazni vrsti učiteljev. Učitelji, ki se striktno osredotočajo na šolsko okolje ter predajanje znanja in jih ne zanimajo naša osebna življenja, in učitelji, ki se nam odprejo, povejo kaj o sebi, so pripravljeni poslušati. S temi se učenci lažje povežemo ter jim zaupamo. To je najbolj pomembno pri odnosu med razredom ter razrednikom.

Mladi tako od učiteljev pričakujemo, da nam snov predmeta dobro predstavijo ter razložijo, želimo pa si tudi, da bi jim lahko zaupali.

Ali se kdaj ustrašiš neuspeha?

Neuspeha se kdaj pa kdaj ustrašim, najverjetneje zaradi pomanjkanja samozavesti. Včasih si zadam previsoke cilje in od sebe pričakujem preveč, vendar nikoli ne obupam. Glavo dvignem pokonci in se potrudim po najboljših močeh. Vsak neuspeh je zame nova izkušnja, pri novih izzivih pa se učim iz svojih prejšnjih napak.

Kakšen je tvoj odnos do prihodnosti?

Jaz se prihodnosti veselim, a se je hkrati tudi bojim. Po eni strani me zanima, kakšna bo moja prihodnost, vendar me je strah, da v njej ne bom srečna. Strah me je odraslega življenja, saj so odrasli vedno pod pritiskom in se ne zabavajo tako kot mi.

V prihodnosti bi rada potovala, živela na svojem, imela partnerja. Prihodnosti se bojim, saj nikoli ne veš, kaj se ti lahko zgodi ali zalomi, ena malenkost namreč lahko vpliva na tvoje življenje. Prav tako nimaš velikega vpliva na to, kaj se bo zgodilo, če ti ne bi uspelo doseči svojih ciljev. Bojim se, da mi ne bo uspelo dobiti službe, ki si jo želim. Strah me je, da bom zaradi preživetja morala opravljati delo, ki ga ne maram, in bi mi vsakodnevni odhod v službo predstavljal breme. Skrbi me, da bi postala zagrenjena, nedružabna, umaknjena od okolice in nezainteresirana za družinsko življenje.

Prihodnost vidim rahlo optimistično in rahlo pesimistično.

Izbrala in uredila Irena Florjančič, prof.

TRET' ŠTUK

ŠKOFJALOKA

GIMNAZIJA

Vir fotografije: <https://www.kinodvor.org/film/futura/>

Z begunci in proti njim

Karmen W. Švegl poroča o tem, da na vlakih proti Kijevu presenetljivo ni pretirane gneče. Dopisnica deluje mirno in vajena poročanja izza snežno belih zidov, polnih s peskom napolnjenih vreč. Vajena vojne. V svoji dolgoletni karieri je kot dopisnica iz vojnih žarišč na Bližnjem vzhodu videla in doživela vse. Doživela je padec Damaska in vzpon Islamske države v Siriji, vojno v Iraku in teror talibanov v Afganistanu. Sedaj stoji v napol podrti hiši nekega Ukrajince in nam iz prve roke poroča o dogajanju v Ukrajini.

Njeno poročanje je že vrsto let izčrpno in polno zgodb vsakdanjih ljudi, tistih, ki jih je vojna najbolj prizadela. Pa vendar je njena nova naloga povsem drugačna od prejšnjih. V njen intervju je uprtih več oči, ki lažje čutijo in bolje razumejo. Na ta intervju ne gledajo kot na pravljico o namišljeni deželi za sedmimi morji, kot na prigodo o vojni, ki se dogaja Sirijcem, oddaljenim in drugačnim od njih. Gledajo ga kot prispevek o vojni v deželi, sumljivo podobni njihovi lastni, dogaja se na njihovem pragu ljudem, katerih besede imajo presenetljiv prizvok domačnosti.

Kljub našemu prizadevanju za objektivnost ta vojna v nas povsem nezavedno prebudi drugačna čustva. Prispevek se nas bolj dotakne, o njem govorimo dlje in z večjim pridihom sočutja v očeh. Odziv javnosti je topel in človeški, posnetki pomoči sočloveku pa so resnično navdihujoči. Kljub temu si ne moremo zatisniti oči pred izrazito spremembo v našem dojetju ljudi, ki bežijo pred vojno. Potihoma se sramujemo našega odnosa do tistih, ki na našo južno mejo prav tako obupani in prestrašeni prihajajo že leta, svoja dejanja pa opravičujemo z dejstvom, da je tokratna vojna povsem drugačna.

Ker bi bila leta 2016 začasna namestitvev nekaj sto večinsko sirijskih beguncev v bivši trgovski center v bližini Šenčurja resno ogrožanje državne varnosti, se je v nasprotovanje predlogu tam zbralo okoli tri tisoč ljudi. Traktorji, polni sovražnih zapisov, so krožili okrog publike, ta pa je ob tem glasno vzklikala nacionalistična gesla. Isti ljudje sedaj sestavljajo vlado, ki te dni poroča o namestitvi do 200.000 ukrajinskih, kot jih po madžarskem vzoru imenujejo, enih izmed redkih "pravih beguncev".

Očitno kot narod nismo sposobni ločevanja med pomočjo ljudem v stiski in notranjepolitičnimi boji. V časih, ko bi morali solidarnost in medsebojno pomoč izkazati ne glede na govorico, barvo kože in vero ljudi v stiski, se vse prepogosto zatekamo k nabiranju političnih točk. Ne z namenom pomagati, temveč zgolj nagovarjati bodisi konzervativno in islamofobično bodisi naši trenutni vladi nasprotujočo volilno bazo, banalne izjave padajo iz obeh političnih polov. Pojavljajo se špekulacije, da je za zrušitev slovenskega konzulata v Harkovu kriv naš trenutni premier, na Kongresnem trgu v Ljubljani pa se odvija proslava, ki bolj kot na solidarnostno gesto spominja na predvolilni shod največje parlamentarne stranke.

Naš pogled na svet in vojne izbruhe, ki jih oblikujemo skozi prizmo množičnih medijev in poročevalcev, mora biti zato skrbno preiščlen. Naš čustveni

V teh dneh zaradi okužbe s koronavirusom in odrejene karantene nisem ravno produktiven, zato si čas krajšam z igranjem šaha na spletu. Ker igre, nekateri ji pravijo celo šport, ne jemljem dovolj resno, si v ozadju prižgem poročila na RTV. Že tako imajo težave s financiranjem in ne spodobi se, da bi svoj čas namenjal oglasnemu prostoru katere izmed komercialnih televizij.

odziv naj bo pogojen z dobrim pregledom nad dani razmerami, saj ravno ta nato oblikuje tudi mnenje in odziv politike, ki nam v zameno za glasove zgolj ponuja tisto, kar si želimo slišati. Nova begunska kriza nam ponuja nov pogled na prejšnjo in nam daje odlično priložnost, da se zavemo svojih napak ter se v prihodnje izognemo politični manipulaciji, ki smo je bili med begunsko krizo leta 2016 povsem nezavedno deležni zaradi našega strahu pred tujim. Brez našega kritičnega presojanja medijev in predvsem politike postanemo zgolj predmet manipuliranja za doseganje političnih ciljev, zgolj figure na šahovnici, s katerimi se igra oblast. Solidarnost in razumevanje, ki smo ju več kot očitno sposobni pokazati, morata z našo pomočjo dokončno prevladati

nad populističnimi idejami in ločevanjem ljudi po vrednosti glede na njihov izvor ter politiki začrtati jasno pot, po kateri želimo stopati v prihodnosti. V kolikor se ne premikamo, bomo izločeni. In ko so izločene vse ostale figure, se spopadejo kralji.

Aljaž Bokal, 3. a

TRET' ŠTUK

Prva leta svojega zgodnjega otroštva povezujem s tedenskimi izleti v Škofjo Loko in babico, ki vsako soboto opoldne čaka pred zloščenim stopniščem svoje hiše, nam ob prihodu ponosno razkaže pridelke na vrtu ter nas vabi, da si postrežemo s tradicionalno peštrim in obilnim kosilom. Moja drobna stopala so med dolgimi in utrujajočimi vožnjami na neudobnih avtomobilskih sedežih komaj ostala pri miru, a sem kljub temu vznemirjena odštevala ure do dneva, ko se bomo ponovno odpravili iz rodnega Celja "na Gorenjsko"; vselej z liziko proti slabosti in, če smo do Zbilj želeli priti z manj kot dvema nenačrtovanim postankoma, brez sadnih sokov.

Vonj po knjigah

Včasih mi je z nepopustljivo otroško trmo, ki so ji starši težko oporekali, uspelo izsiliti teden ali dva poletnih počitnic pri starih starših. Takrat je drugo nadstropje njune hiše v Stari Loki prepolnil prikupen vrišč, pomešan z glasovi osrednjih likov iz zgodb, ki jih je pripovedoval dedek. Vsebino pravljic je rad prilagajal lastni dobri volji, ob čimer sem se sama blazno zabavala in ga sproti vestno popravljala. Taliya je živela v Škofji Loki. Babica, sicer nekdanja profesorica zgodovine, še danes tarna o svojem neuresničenem igralskem potencialu in jaz ji ob spominu na najine nastope v domači kuhinji vsakič znova pritrjujem.

Vonj po knjigah sem poznala že od doma, a je dobil v novem okolju povsem drugačno svežino. Več duše je bilo med policami, polnimi starih, toda dobro ohranjenih knjig, katerih robovi so se zlato zasvetili, kadar jih je majhna roka vedoželjno obrnila proti soncu.

Vedno sem iskala isto zbirko pravljic, "ta rdečo knjigo"; ime sem ji nadela po barvi njenih platnic v času, ko naslova še nisem znala prebrati in se za to nekaj deset let kasneje opravičila Jungu. Večino zgodb sem znala na pamet, nekatere, spomnim se Grimmovih Janka in Metke, so ob poznih julijskih popoldnevih oživele celo v obliki gledaliških uprizoritev.

Želja po novih zgodbah je kmalu presegla okvire babičinih knjižnih polic, ki so resda segale visoko proti stropu, a z otroško literaturo niso bile najboljše založene. Prvi obisk celjske knjižnice me je navdušil, moje zvedave oči pa so staršem sporočale, da sem se dokončno zapisala knjigam. Jih vzljubila.

Danes težko zagovarjam priljubljeno tezo, da so knjige za mlade le še pozabljeni drobci preteklosti, ki so jih nadomestili novi, virtualni svetovi, polni nepreverjenih informacij in slutenj o hipnem zaslužku samooklicanih influencerjev. Na stroge očitke strokovnjakov, njihovo jadikovanje o nizki ravni bralne pismenosti, in dejstvo, da slednje pripisujejo zgolj naši "nevedni" generaciji, se rada odzovem z enako prezirljivim tonom. Če je res, kot pravijo, da bralce najboljše vzgajajo ravno bralci, potemtako za upad bralne kulture pri nas nismo krivi mladi, temveč naši starši.

Prevzemanje vedenjskih vzorcev poteka v prvih nekaj letih otrokovega življenja in je neposredno odvisno od navad ljudi, ki zanj skrbijo, njegove družine. Še najbolj občudovanja vredni so zato posamezniki, ki se v knjige na lastno pobudo zaljubijo kasneje. Mednje, ne dvomim, se bodo kmalu vpisali tudi številni pripadniki generacije Z.

Kadar (zdaj bolj kot turistka) ob koncu naporenega tedna obiščem del družine v Celju, me na vhodnih vratih s prešernim nasmehom pričaka sestrična, ki radostno poplesava po parketu in se mi brez pozdrava ljubeče privije objem. Majhna in radovedna je še, že na poti po stopnišču v zgornje nadstropje mi želi povedati in izvedeti vse. Na plesnem tečaju ji gre odlično, šole ne mara preveč, a je pač nujno zlo, poznavalsko oceni in me za roko odvede do svoje otroške sobe. Tokrat bereva Anico.

Pia Vrečko, 3. a

Mnogostranost, Neža Kržišnik, 4. a

Aljaž Bokal, 3. a

*Dans un pays étranger
une guerre.
Personne sait pourquoi
à la télé je le vois.
Mais sentir
n'est pas difficile.
Dans mon cœur il y a une
flamme
le pays est en flamme,
la chambre d'enfant
qui a couru
en cherchant la paix.
Mais la guerre continue
en embrassant cet enfant.
C'est juste un géant.
Il s'appelle Putin.*

*V tuji državi
je vojna.
Nihče ne ve zakaj,
a čutiti z njimi
ni težko.
Moje srce je v ognju,
država je v ognju,
gorijo mesta,
gori soba otroka,
ki je tekel,
da bi našel mir.
V vojni je,
ki objema nedolžne.
Velikanu je ime Vladimir.
Naj vlada v miru.*

*Slovenci,
pravi dedek,
nismo pozabljiv narod,
medtem ko iz mojih rok
že drugič danes
jemlje telefon
in vanj mrzlično tipka
zapadlo številko
svoje pokojne žene.
Kliče v nebo,
da bi nekoga vprašal,
kdo, kaj, zakaj
je včeraj,
moralo je biti včeraj,
odšel
in brez pozdrava
pustil prižgano pečico.*

*In če Slovenci
nismo pozabljiv narod,
zakaj se potem nekateri,
moja sestra, na primer,
prebudijo
in pozabijo jesti.
Nemo strmijo v tisti kos kruha,
ne potice, kruha,
navadno ušivo žemljo gledajo
in upajo,
da jim po prisilnem obroku
nekdo ponovno
izbriše spomin.*

*Tudi oče je govoril,
da Slovenci
nismo pozabljiv narod.
A je odšel
in se pred petimi leti
pozabil vrniti.*

*Pa vendar,
ko jih iščem,
te majhne drobce nepozabljene preteklosti,
rdečo,
belo,
domovino
in pa vojno, vojno, vojno,
takrat pomislim,
da Slovenci,
mi, Slovenci,
res nismo
pozabljiv narod.*

Anonimna avtorica

Laži

In kaj, če ne vem,
ne vem, kam grem?
Grem po poti smrtnika,
smrtnika, ki ta pot ga mika.

In kaj, če ne grem,
ne grem in ne verjamem vašim
lažem.
Lažém se smejem v obraz.
V obraz zlaganih fraz.

In kaj, če verjamem lažem,
lažém, ki verjeti jim ne smem.
Smem iti po tej poti,
po kateri tečem smrti naproti?

Ne vem,
kam grem,
ne verjamem lažem,
ker jim ne smem.

Ogledalo

Gledam se v ogledalo,
tam sem jaz.
Ampak čigav je ta obraz?

Dotaknem se ogledala,
skozi njega grem v svet.
Tam pa vidim
poete na skalah slonet.

Ni groženj iz zunanjega sveta,
tišina čistejša kot Devica Marija.
Sama sreča, groze ni,
tak bi svet moral biti.

Tam stoji ogledalo
in v njem sem jaz.
Sedaj vem, čigav je ta obraz.

V večeru

Stojim vsa zmedena,
kot ptička preplašena.
Ne ganem se, a teči bi mogla
se skriti za okoli vogla.

Gledam te in ne vem,
kaj čutim in če to čutiti smem.
Nekdaj moje zavetišče,
sedaj opuščeno igrišče.

V večeru pride vse za mano.
Jokam in želim si, da bi bilo,
kot bilo je na začetku dano.

Slišim – dvanajst je odbilo.
Misli in telo niti malo zaspano.
Vem, da jutraj vse se bo ponovilo.

Čakajoč

Mir, zapiram se vase,
predvsem sama zadnje čase.
Bolečina, ki ne izgine.
Bolečina, ki ne mine.

Sedim in čakam, da bo konec.
Čakam, da zaslišim zvonec.
Odhod, brez pozdrava,
misel, ki ne odtava.

Gledam v nebo in čutim ne-
skončnost.
Vrata, prehod mi je prost.
Le čutim še, pa še to pojenja,
misel na vsake toliko se izmen-
ja.

Čakam, čakam, verjetno zaman.
Ljubi konec, večno iskan.

Luč

Gledam v tla in gledam naprej –
kako, da je vse v sivini?
V glavi polno misli, a nič idej –
naprej ne morem, pritrjena sem s klini.

Gledam v tla in gledam naprej –
pred mano sedaj ogledalo.
Se dodobra pogledam, kot nikoli doslej.
Luč, ideja, nekdo je prižgal stikalo.

Toplina luči se po meni pretaka.
Zadiham, pogledam in začutim
prijetno toplino zraka.

Smejoč otrok s kolenom podplutim,
za njim pa še en koraka ...
Nepremagljivo je veselje, ki ga čutim.

Svečka

Stojim pri oknu in gledam ven,
tisoč oken in še tisočkrat več mnenj.

V enem izmed njih zaljubljenca dva,
med njima kemija se igra.

V drugem mama otroka doji,
zanj usoda se šele kroji.

V spodnjem starec s pogledom v mene srepi,
navzdol po hrbtenici me zmrazi.

Kaj me še čaka, ne vem,
izvedeti tega, ne smem.

Komaj sveča goreti prične,
v naslednjem trenutku že ugasne se.

TRET' ŠTUK

Ptice

Pridejo in gredo
kot prijeten piš sredi vročega dne.
Začetek prijeten,
a konec – v duši gorje.

Toplo zavetje
v krošnji velikega hrasta.
V tebi živčna misel,
strah, boječ se mogočega kontrasta.

Kolikor traja,
tisto obdobje v spominu ostaja lépo.
Poslednji trenutki
v muki, s solzami v očeh, gledajoč se srepo.

Bolečina –
ptice v jeseni odletijo.
Bolečina –
ko vrne se, kontrast mori jo.

GIMNAZIJA

ŠKOFJA LOKA

Zala Šink Madjar, 4. e

(ŠE ZADNJI) ERMANOVI OCVIRKI

TRET' ŠTUK

GIMNAZIJA

ŠKOFJA LOKA

**Med Zemljo in Soncem
je prazen prostor.
No, včasih kakšen
Maršovec vmes prileti,
ampak pustmo zdaj to.
(prehajanje toplote
čez vakum)**

**Fizikalna naloga:
Opeka pade
človeku na glavo.
Koliko ga
boli glava?**

**Pameten
fant si, delec
boš pršu u živlenu.
Al pa tud ne.**

**O, danes smo
pa 1. 12.; same
take številke,
kot bojo pri vas
v redovalnici.**

**To (perioda nad
številko) je neumnost,
pr fiziki se številke ne
ponavljajo, ponavlja
se samo letnik.**

**(Sošolka vpraša,
če bo profesor prinesel
formule za test ali jih
moramo prinesiti sami.)
Mogoče bom hišniku reku,
naj jih prinese, sam pol
je vprašanje, če
jih boste dobil.**

**Tale naš meter za
vlago ni tok natančen.
To je Kitajc naredil.
Sicer smo ga že probal
popravit, ampak še
zmer ni dober.
Aleš (laborant) ni
ta prav Kitajc.**

Aljoša Erman, prof.
(neavtorizirano, po
zapisu dijakov)

**(Pravi sošolka:
Jaz ne znam
razmišljat.)
Ja kako? Vsi
sesalci znajo
razmišljat,
samo kure ne.**

**Avtu je vseeno,
če ga zadene tovornjak
ali kit, ki se sprehaja
po cesti. (računanje sil, ki
delujejo na avto pri
neprožnem trku s
tovornjakom)**

**Jaz bolj gor v
hribih živim, kjer
smo še za časom in
nimamo problemov
s korono. Imamo pa
črne koze, res, lih
včeraj sem eno
videl pri sosеду.**

**Če se avto zaleti
s šleparjem, je to
neprožni trk, ker
se prilepi. Poznamo
tudi prožne trke,
na primer ko
komar trči vate.**

**Fiziki
nismo zdravi,
normalni
ljudje.**

**Snovi različno
prevajajo toploto. Nekaj
je prevodnikov, nekaj
izolatorjev, večina jih je
pa nekje vmes. To je tako
kot pri ljudeh, nekaj je
zabitih, nekaj inteligentnih,
večina pa je nekje vmes.**

Dijaška šolska skupnost

DŠS je pod vodstvom predsednika Tomaža Jelenca iz 3. a po koronskem premoru obnovila nekaj že tradicionalnih dogodkov ter uvedla nekaj novih, s katerimi je popestrila življenje in delo na šoli. Objavljamo nekaj fotografij.

Pustovanje

Valentinov nabiralnik

TRET' ŠTUK

Dan brez nahrbtnikov

OSMRNICA GENERACIJE 2022

Na ta mračen dan smo se danes zbrali, da si vzamemo minuto tišine in se poslovimo od generacije 2018-22. Prezgodaj so nas zapustili, še preden so okusili svet v vsej njegovi lepoti, vendar so nam zapustili veselje, srečo in znanje, ter ogreli srca vsakogar v njihovi družbi. Ta svet je z njihovo smrtjo izgubil mnogo izjemnih posameznikov.

Prosimo da našim razrednikom nudite oporo v teh težkih trenutkih. Pozivamo gospoda ravnatelja naj bo njegov govor kratek.

Danes so dovoljene solze, jutri pa je nov dan. Rana ura, zlata ura. Kdor drugemu jamo koplje, sam vanjo pade.

Dijaki generacije 2022

SPIRIT WEEK

9. - 13. 5. 2022

PONEDELJEK
9. 5.

← PIJAMA
DAN

TOREK
10. 5.

← FORMALNI
DAN

SREDA
11. 5.

← KMEČKI
DAN

ČETRTEK
12. 5.

← GENDER
SWITCH DAN

PETEK
13. 5.

← DAN ZA
NA PLAŽO

TRET' ŠTUK

Miklavževanje

Krst prvošolcev

Dan boja proti AIDS-u

GIMNAZIJA
ŠKOFJA LOKA

TRET' ŠTUK

GIMNAZIJA ŠKOFJA LOKA

Šolsko glasilo Gimnazije Škofja Loka Tret' štuk

Šolsko leto 2021/2022

Izdala: Gimnazija Škofja Loka

Zanjo: Jože Bogataj, ravnatelj

Uredila: Irena Florjančič, prof.

Jezikovni pregled: Irena Florjančič, prof.

Nepodpisane fotografije so delo dijakov Gimnazija Škofja Loka.

S podpisanimi fotografijami so dijaki sodelovali na natečaju

z naslovom Jabolko ne pade daleč od drevesa.

Fotografija na naslovnici: Lan Mohorič Bonča, Izlet na luno

Oblikovanje: Decop d.o.o, Železniki

Naklada: 700 izvodov

Škofja Loka, junij 2022

Iza Dolenc, 1. c

